

A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
v é g z é s e

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: V/ 0 1 6 5 7 - 0 / 2019	
Érkezett: 2019 OKT 15.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 2 db	

Az ügy száma: Mfv.III.10.563/2018/4.

A tanács tagjai: Dr. Zanathy János
a tanács elnöke
Dr. Magyarfalvi Katalin
előadó bíró
Dr. Farkas Katalin
bíró

A felperes: [REDACTED]

A felperes képviselője: dr. Cech András ügyvéd
1076 Budapest, Thököly út 8.

Az alperes: [REDACTED]

Az alperes képviselője: dr. Virág Ildikó kamarai jogtanácsos

A per tárgya: társadalombiztosítási határozat felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

Az elsőfokú bíróság határozatának száma:

Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 6.M.695/2017/11.

Rendelkező rész

A Kúria az Alkotmánybíróság eljárását, a megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXCI. törvény 2. § (1) bekezdés a) pont aa)-ac) alpontjai nemzetközi szerződésbe ütközésének megállapítását, a rendelkezés megsemmisítését és alkalmazásának kizárását kezdeményezi a Kúria előtt Mfv.III.10.563/2018. szám alatt folyamatban lévő perben; egyidejűleg a Kúria a per tárgyalását az Alkotmánybíróság döntése meghozataláig felfüggeszti.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

I.

1. Az elsőfokú társadalombiztosítási szerv a 2017. május 29-én kelt határozatával elutasította a felperes által 2017. április 24-én előterjesztett, megváltozott munkaképességű személyek ellátása iránti kérelmet. Megállapította, hogy a felperes egészségi állapota – a 2014. szeptember 5-én kelt másodfokú komplex minősítési vélemény szerint – 2013. október 1-től fennállóan 42%, C2 minősítési csoportba tartozó, tartós foglalkozási rehabilitációt igényel, rehabilitációja azonban a komplex minősítés szakmai szabályairól szóló rendeletben meghatározott egyéb körülményei alapján nem javasolt. A felperes a kérelme benyújtását megelőző 5 éven belül 38 nap, 10 éven belül 1052 nap, 15 éven belül 2878 nap biztosítási időt szerzett, az ellátásra azért nem jogosult, mert a kérelme benyújtását megelőző időszakban nem rendelkezett a megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXCI. törvény (Mmtv.) 2. § (1) bekezdés a) pont aa)-ac) alpontjaiban előírt mértékű, a társadalombiztosítás ellátásairól és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény 5. § szerinti biztosításban töltött idővel. A másodfokú társadalombiztosítási szerv az elsőfokú határozatot helybenhagyta, rögzítve, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának (EJEB) felperes ügyében hozott, Magyarországot elmarasztaló korábbi ítélete nem változtat azon a tényen, hogy a kért ellátás megállapításához valamennyi feltételnek teljesülnie kell, azok betartásától méltányosságból eltekinteni nem lehet, a hatóságnak az Mmtv. mérlegelési jogkört sem biztosít.

A felperes a társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálatát a Magyarországon az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (Egyezmény) Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkének hatóságok által történt megsértése miatt kérte arra hivatkozva, hogy az EJEB Nagykamarája az 53080/13. számú ügyben 2016. december 13-án hozott ítéletben megállapította, hogy a Magyar Állam megsértette a tulajdonhoz való alapvető jogát azzal, hogy az Mmtv. az ellátásra való jogosultság feltételeként 2012. január 1-től olyan (többlet)kritériumokat állított fel, amelynek következtében a 2001-ben megszerzett, azóta folyamatosan fennálló rokkantsági ellátásra való jogát elvesztette. Az EJEB kimondta, hogy az Egyezmény által védett alapvető joga van arra, hogy az egészségi állapota alapján ellátásban részesüljön. Az alperes a kereset elutasítását kérte határozata ténybeli és jogi indokai fenntartásával. A munkaügyi bíróság a felperes keresetét – az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezésére irányuló kérelme mellőzésével, az Mmtv. 2. § (1) bekezdés a) pont aa)-ac) alpontjaiban írt feltételek teljesülésének hiányában – elutasította.

A felperes a jogerős ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyben kérte az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezését, az Mmtv. 2. §-a nemzetközi szerződésbe, az Egyezmény Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikke szerinti, a tulajdon békés élvezetéhez való alapvető jogába, „ezáltal” az Alaptörvény XIII. cikkébe ütközésének a megállapítását is. Hivatkozott az Alkotmánybíróság 61/2011. (VII.13.) AB határozatában kifejtettekre, arra, hogy az Alkotmány egyes alapjogok esetében ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (pl. a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya és az Egyezmény), amely esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelmi szint nem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően az EJEB) által

kibontott jogvédelem szintje. Kiemelte, hogy a rokkantsági ellátás iránt – az EJEB ítéletében részletezettek szerint – jogos várakozással rendelkezett abban az időszakban, amikor azt már nem folyósították részére, így a jelen eljárásban nem új jogalpból származó igényt érvényesít, hanem a 2001 óta folyamatosan fennálló jogos várakozását kívánja érvényre juttatni. Az a körülmény, hogy a kifogásolt állapot a felperes és a hozzá hasonló helyzetben lévő személyek főszabály alóli kivételével, átmeneti szabályok beiktatása révén orvosolható lenne, nem jelenti azt, hogy a meglévő szabály jelen ügyben való alkalmazása nem eredményez egyezmény- illetve alaptörvény-sértést, a kifogásolt feltétel felperes ügyében való alkalmazása önmagában alaptörvény-sértő; mindezek miatt az Alkotmánybíróság eljárásnak kezdeményezése nem mellőzhető.

2. Az EJEB 53080/13. számú, Nagy Béláné kontra Magyarország ügyben hozott döntése alapjául szolgáló tényállás szerint az 1959. augusztus 19-én született felperes 1975. május 1-től 1997. július 14-ig munkavállalóként dolgozott és fizette a társadalombiztosítási járulékokat. 1997. szeptember 15-től 1998. szeptember 9-ig munkanélküli járadékban, 2001-től – 67%-os munkaképesség csökkenésére figyelemmel – rokkantsági nyugdíjban részesült. Az ellátást a társadalombiztosítási szerv 2010. február 1-től megszüntette, mert az egészségkárosodása a 2009. decemberi felülvizsgálatakor nem érte el az irányadó, 2008. január 1-től bevezetett új jogi és orvosszakmai szabályok alapján meghatározott legalább 50%-os mértéket (csupán 40%-os volt). A felperes keresetét a munkaügyi bíróság a perbe bevont igazságügyi orvosszakértő szakvéleménye alapján elutasította. A társadalombiztosítási szerv a felperes 2011-ben történt felülvizsgálatakor, majd a 2012. február és augusztus hónapokban előterjesztett, rokkantsági ellátás iránti kérelem alapján indult eljárásokban 50%-os egészségkárosodást állapított meg. Rehabilitációját 2011-ben javasolták, de arra nem került sor, ellátásban nem részesült. 2012-ben rehabilitációját nem javasolták, igényét a 2012. január 1-től hatályba lépett Mmtv. 2. § (1) bekezdés a) pont szerinti feltétel hiányában, azért utasították el, mert – annak ellenére, hogy az egészségkárosodása mértéke alapján jogosult lehetett volna az ellátásra – a kérelme benyújtását megelőző 5 éven belül előírt 1095 nappal szemben csak 947 nap biztosításban töltött idővel rendelkezett. A felperes keresetét a munkaügyi bíróság 2013. június 20-án elutasította. Az Mmtv. 2. § (1) bekezdés a) pontját a törvényhozó 2014. január 1-től módosította, az ellátásra azokat a személyeket is jogosította, akik 10 éven belül 2555 napon, 15 éven belül 3650 napon át biztosítottak voltak, a felperes azonban ezeknek a kritériumoknak sem felelt meg. A felperes 2011-ben és 2012-ben lakhatási támogatásban részesült, rendszeres szociális segély iránti kérelmét a jogszabályi feltétek hiányában elutasították.

Az EJEB megállapította, hogy az ügyben az Egyezmény Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikke alkalmazható: a felperes kötelező alapon teljesített hozzájárulást a biztosítási rendszerhez és megfelelt a rokkantsági ellátás törvényi feltételeinek; nyugdíjalapi befizetései – a határozatban részletezettek szerint – tulajdonosi érdeket keletkeztettek, ésszerűen bízhatott a jog azon ígéretében, hogy valahányszor megfelel az egészségi követelményeknek, jogosult lesz rokkantsági ellátásra. A felperes tulajdont keletkeztető jogos várakozását a rokkantság fokának 2009. évi csökkentése és az ellátás emiatti, 2010-ben történt elvonása nem szüntethette meg. A panaszolt beavatkozás egy 2012-től bevezetett jogszabály felperes ügyében való alkalmazásán alapult, amely szabály célja a rokkantsághoz kapcsolódó társadalombiztosítási ellátások ésszerűsítésén keresztül a közpénzek közösség érdekében történő védelme volt. Az intézkedés arányosságának vizsgálata során az EJEB figyelembe vette, hogy a megélhetését fedező más jövedelemmel nem rendelkező felperest, annak ellenére, hogy nem volt jele, hogy rosszhiszeműen járt volna el, vagy a hatóságokkal való

együttműködést elmulasztotta volna, teljesen megfosztották mindenfajta jogosultságtól és azt is, hogy a rokkant személyek sérülékeny társadalmi csoportjához tartozó személyként nyilvánvaló nehézségekbe ütközött, hogy jövedelemszerző tevékenységet folytasson. Az intézkedés a rokkantnyugdíjak rendszerének átalakításával és észszerűsítésével a közpénzek védelmét szolgálta, ilyen megfontolások sem igazolhatnak azonban visszamenőleges hatályú, a szóban forgó helyzetre átmeneti intézkedéseket nem tartalmazó olyan jogalkotást, amelynek következtében a kérelmezőt megfosztják attól a jogos várakozásától, hogy rokkantsági ellátásban részesüljön. Az elérni kívánt cél és az alkalmazott eszközök között nem áll fenn észszerű arányossági viszony, a kérelmezőnek – az államot megillető széles mérlegelési jog ellenére is – olyan túlzott egyéni terhet kellett viselnie, ami az Egyezmény Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkében biztosított jogai sérelmét idézte elő.

II.

A Kúria az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 25. §-a és 32. § (1)-(2) bekezdése alapján azért kezdeményezi az Alkotmánybíróság eljárását, mert az előtte folyamatban lévő ügyben alkalmazandó Mmtv. 2. § (1) bekezdés a) pont aa)-ac) alpontjai az Egyezmény Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkébe ütköznek, azon keresztül sértik az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdését.

A Kúria a bírói kezdeményezés előterjesztésekor kiemelt figyelemmel volt az Alkotmánybíróság következő határozataira. Az Alkotmánybíróság a 32/2014. (XI.3.) AB határozatban, 3157/2018. (V.16.) AB határozatban és 21/2018. (XI.14.) AB határozatban rögzítette, hogy a nemzetközi szerződésből fakadó, Magyarországot terhelő kötelezettség feltárása során (vagyis a nemzetközi szerződésbe ütközés vizsgálata esetén) nem csak a nemzetközi szerződés szövegét, hanem az annak értelmezésére feljogosított szerv joggyakorlatát is alapul veszi. A 21/2018. (XI.14.) AB határozatban (ABH) az Alkotmánybíróság felhívta a figyelmet arra, hogy „az EJEB gyakorlata is következetes a tekintetben, hogy az EJEB-nek nem feladata a tagállami jogszabályok absztrakt vizsgálata és annak megállapítása, hogy az adott jogszabály összeegyeztethető-e az Egyezménnyel {lásd például: Nikolova kontra Bulgária [GC] (31195/96), 1999. március 25., 60. bekezdés}, hanem elsősorban az egyes nemzeti jogi szabályok hatósági, illetőleg bírói mérlegelésen alapuló alkalmazásának egyedi kérelmezőkre gyakorolt eredményét értékeli, és amennyiben az egyedi ügyben megállapítja az Egyezmény megsértését, akkor a bepanaszolt államnak az EJEB által az Egyezmény rendelkezései szerint megállapított jogkövetkezményt kell viselnie. Ezzel szemben az Alkotmánybíróság az Abtv. 32. § (2) bekezdése szerinti eljárásban a belső jog valamely rendelkezése nemzetközi szerződésbe ütközésének absztrakt vizsgálatát végzi el, mely vizsgálat lefolytatására ugyanakkor az Alaptörvény és az Egyezmény rendelkezéseiből következően kizárólag az Alkotmánybíróság jogosult.”

Az Alkotmánybíróság az ABH-ban rokkantság esetére biztosított társadalombiztosítási ellátás jelentős, a felénél nagyobb mértékű csökkentését előíró jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközése tárgyában, bírói kezdeményezés alapján indult eljárásban az Egyezmény Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkéből és az azzal összhangban lévő, a Magyarországon a 2007. évi XCII. törvénnyel kihirdetett a Fogyatékkal élő személyek jogairól szóló ENSZ Egyezményből fakadó követelményeket vizsgálta. Az Alkotmánybíróság a határozatban – az EJEB vonatkozó joggyakorlata áttekintésével – kimondta, hogy a részes államok nem foszthatják meg a természetes vagy jogi személyeket a tulajdonuktól, kivéve, ha ez közérdekből és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik. Az állam által öregség, rokkantság vagy más élethelyzet esetén nyújtott

Mfv.III.10.563/2018/4.

ellátások kizárólag akkor tartozhatnak az Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkének hatálya alá, amennyiben az ellátás legalább részben korábbi járulékfizetési kötelezettség teljesítésén alapul, ebben az esetben ugyanis az érintett személy tulajdonjogi értelemben vett jogos várakozásként számíthat arra, hogy a személyében fennálló körülmények változatlansága, illetőleg az őt terhelő együttműködési kötelezettség maradéktalan teljesítése esetén a jövőben is részesülni fog abban az ellátásban, amelyet számára a korábbi járulékfizetési kötelezettsége alapján megítéltek.

Az Alkotmánybíróság a fenti, az Mmtv. 12. § (1) bekezdése megsemmisítésére és alkalmazása kizárására irányuló indítványt elutasító határozatában az Mmtv. 33/A. § (1) bekezdésének – az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdésből származó állami kötelezettség teljesítése érdekében – az Egyezmény Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkével és az EJEB gyakorlatával összhangban álló értelmezést adott. Az Alkotmánybíróság kimondta, hogy az a szabályozás, amely a megváltozott munkaképességű személyek ellátásainak rendszerét olyan módon alakítja át, hogy annak eredményeként az egyének az átalakítással összefüggésben túlzott terhet viselnek, ellentétes az Egyezmény Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkével, amely rendelkezés összhangban van Magyarország egyéb vállalt nemzetközi kötelezettségeivel. E határozatban az Alkotmánybíróság túlzottnak tekintette a terhet „akkor, ha a fogyatékkal élő személyek tényleges fizikai állapotának kismértékű javulása, az egyéb körülmények szignifikáns változása nélkül, az ellátás összegének állapotjavulásukat nyilvánvalóan aránytalan mértékben meghaladó, jelentős csökkenésével jár”. Ezért az Alkotmánybíróság hivatalból eljárva az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdését sértő mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenességet állapított meg.

A Kúria a támadott rendelkezések nemzetközi szerződésbe ütközését az ABH-ban, az EJEB felperes ügyében hozott korábbi ítéletében foglalt megállapításokra és az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdéséből eredő azon kötelezettségére figyelemmel állítja, amelynek alapján a bíróságoknak a nemzeti jogot a – kihirdetésétől – magyar jogrendszer részét képező Egyezménnyel összhangban kell alkalmazniuk és értelmezniük. A nemzeti bíróságok az Egyezmény rendelkezéseinek értelmezésekor az EJEB határozataiban foglalt értelmezéstől nem tekinthetnek el, ezért a jelen ügyben nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy az EJEB a felperes jogosultsága megítélése szempontjából releváns jogszabályon, a jelen ügyben is irányadó Mmtv. 2. § (1) bekezdés a) pontján alapuló, lényegében azonos intézkedést ítélt Egyezmény-sértőnek. A felperes az őt az egészségkárosodása alapján egyébként megillető ellátásra a jelen ügyben azonos ok miatt, a 2012-ben hatályba lépett Mmtv. új szabályával bevezetett biztosítási időre vonatkozó feltétel hiányában nem jogosult; olyan körülményt, amelynek mentén a két eset a jelen ügyben felvetett alkotmányjogi probléma szempontjából elhatárolható lenne, a Kúria nem tud megjelölni. Az EJEB eljárásának alapját képező ügyben irányadó szabályozás 2018. január 1-től annyiban változott ugyan, hogy a törvényhozó a Magyarország 2018. évi központi költségvetésének megalapozásáról szóló 2017. évi LXXII. törvénnyel különös méltánylást érdemlő körülmények fennállása esetén a központi költségvetési törvényben meghatározott keretösszeg erejéig nyújtható kivételes rokkantsági ellátás elnevezésű, csökkentett összegű ellátás igénylésére teremtett – visszamenőleges hatállyal – lehetőséget. Ez a szabályozási megoldás azonban, tekintve, hogy erre a kivételes, állami úton ki nem kényszeríthető ellátásra senkinek nincs alanyi joga [Mmtv. 13/A. § (1), (3), (7) bekezdés], nem tekinthető olyannak, ami a rokkantsági ellátás rendszerének átalakításával felperesre háruló – az Alkotmánybíróság és az EJEB által is értékelt – terhet számottevően érintené, azt csökkentené.

A rokkantsági nyugdíj megállapításának 2001-ben – a munkaképesség-csökkenés mellett – életkor függvényében meghatározott mértékű (a felperes esetében legalább 10 év) szolgálati idő volt a feltétele [a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény 24. § (1) bekezdés], amelyet a felperes teljesített. A felperes a rokkantságára tekintettel nyújtott ellátás feltételeként jogszabályban előírt munkaképesség-csökkenéssel, egészségkárosodással, illetve egészségi állapottal – a peradatokból és az EJEK ítéletéből kitűnően – 2001-től 2009. decemberéig, majd 2011-től rendelkezett, az általa igényelt, a korábbi járulékfizetési kötelezettsége teljesítésén alapuló ellátás – az ABH által is rögzítetten – az Egyezmény Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkének hatálya alá tartozik. Erre tekintettel az ő ügyében is érvényes az a megállapítás, hogy tulajdonjogi értelemben vett jogos várakozásként számíthat arra, hogy a személyében fennálló körülmények változatlansága, illetőleg az őt terhelő együttműködési kötelezettség maradéktalan teljesítése esetén a jövőben is részesülni fog abban az ellátásban, amelyet számára a korábbi járulékfizetési kötelezettsége alapján megítéltek. A felperesre a rokkantsági ellátások átalakítása folytán túlzott teher hárult, amikor olyan jogosultsági feltétel került bevezetésre, amelyet éppen a korlátozott munkavégző képessége miatt nem tudott és az egészségi állapota, munkavégző képessége jelentősebb javulása hiányában, figyelembe véve életkorát, a munkaerőpiacra való visszatérése elnehezülését is, várhatóan a jövőben is csak aránytalan nehézségek árán tud teljesíteni. A felperes Alkotmánybíróság és EJEK által értékelt helyzete az új rendszer bevezetése óta lényegében nem változott, az Mmtv. 2. § (1) bekezdés a) pontjában, illetve alpontjaiban írt feltételt önhibáján kívül nem tudja teljesíteni. A fent írtakat támasztja alá az is, hogy a 2017. február 1-től már csupán 37%-os egészségi állapottal rendelkező, C2 minősítési csoportba tartozó felperes kérelme, illetve keresete – a Kúria előtt folyamatban lévő másik per (Kfv.X.37.415/2019.) adataiból kitűnően – 2017. októberében azonos feltétel hiányában került elutasításra. Az Mmtv. 2. § (1) bekezdés a) pont aa)-ac) alpontok és az Egyezmény Első Kiegészítő Jegyzőkönyve 1. cikke ellentétét a méltányossági alapú, a költségvetési keretek függvényében nyújtható rokkantsági ellátás igénylésének lehetősége nem küszöböli ki, az Mmtv. 13/A. §-sal bevezetett kivételes ellátás megállapítását ugyanis a jogalkotó nem garantálja, jogorvoslatot a kérelem tárgyában hozott döntés ellen nem enged.

A felperes az egészségi állapota – tényleges, vagy a jogi, orvosszakmai szabályok 2008-ban bekövetkező módosulása eredményeként kimutatott – kismértékű és átmeneti (kb. 1 év) javulása után, az időközben bevezetett új, az ellátás iránti kérelem benyújtását közvetlenül megelőző 5-15 évben megkívánt biztosítási időre vonatkozó feltétel folytán, az egészségi állapota szignifikáns változása nélkül esik el a korábbi, több mint 20 éven át teljesített járulékfizetéssel megalapozott ellátás igénybevételeének lehetőségétől. Mindezek miatt a jogosultságát kizáró szabály – a Kúria megítélése szerint – ellentétes az Egyezmény hivatkozott rendelkezésével. Az Egyezménnyel összhangban nem lévő jogszabály alkalmazása pedig az Egyezmény megsértésére, azon keresztül az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdés megsértésére vezet.

A támadott jogszabálynak nincs olyan értelmezése, amelynek alapján az előírt időszakban biztosításban töltött időre vonatkozó feltétel vizsgálatától a jogalkalmazó szervek eltekinthetnének. A rendelkezések alkalmazását a Kúria nem mellőzheti, ugyanakkor az Egyezményt és az EJEK határozatát sem hagyhatja figyelmen kívül, mert az a Kúria döntését az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdésébe ütközés okán alaptörvény-sértővé tenné. Erre tekintettel a Kúria indítványozza a támadott rendelkezések nemzetközi szerződésbe, az Egyezmény Első Kiegészítő Jegyzőkönyv 1. cikkébe és az Alaptörvény Q) cikk (2)

Mfv.III.10.563/2018/4.

bekezdésébe ütközésének vizsgálatát, megsemmisítését és alkalmazásuk kizárását. Az Mmtv. 2. § (1) bekezdés a) pont rendelkezései és az Egyezmény ellentéte jogalkalmazói jogértelmezéssel történő feloldására a Kúria nem lát lehetőséget. A bírói kezdeményezésben felvetett probléma szempontjából annak a körülménynek, hogy az egyezményesértést a jogalkotó a felperessel azonos helyzetben lévő jogalanyokra vonatkozó átmeneti szabályok megalkotásával kiküszöbölhette volna, nem lehet jelentőséget tulajdonítani. A támadott jogszabály által előidézett jogsérelem kizárólag az Abtv. 25. §-a és 32. § (1)-(2) bekezdésében biztosított bírói kezdeményezés előterjesztésével, a rendelkezések megsemmisítésével hárítható el.

A Kúria az eljárás felfüggesztéséről a Pp. 155/B. § (1), (3) bekezdése, az Abtv. 25. § (1) bekezdése és 32. § (1)-(2) bekezdése alapján határozott, a végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 155/B. § (4) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2019. szeptember 18.

Dr. Zánthy János s.k. a tanács elnöke, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Farkas Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő

